

ПОТЯГ-ПРИМАРА

ТО БУЛА ЗИМНА ВІТРЯНА ДНИНА наприкінці похмурого листопада, коли в Морський Ад повернулась халепа. Вайолет, звісно ж, узріла її першою, але саме я, Герберт Лемон, черговий столу знахідок у готелі «Гранд Наутілус», відразу відчув недобре, коли нас послали на закинуту місцеву залізничну станцію зустрічати таємничого гостя.

— Я й не знала, що в Морському Аду був вокзал, — зізнається Ві, коли ми прошкуємо повз залізничні каси, де гуляє протяг, і виходимо на перон. Уздовж нього пролягає стара іржава колія, що зникає у роззявленій пащі тунелю, який колись

прорубали в Адівській скелі. – Скидається більше на вхід до потяга-примари.

– Пфф! – фиркає містер Молюск, похмуро поглядаючи то на сухе листя, що шурхотить пероном, то на самотній мерехтливий вікторіанський ліхтар, що його підсвічує.

Вокзальна табличка з написом «ЛАСКАВО ПРОСИМО В МОРСЬКИЙ САД» скрипить порушеною обіцянкою: літера «С» потьмяніла під закіптюженою павутиною, якої ніхто не зніме аж до весни. Вітер завиває між кованими колонами, що тримають навіс вокзалу, і звідкілясь доноситься монотонний стукіт, який я не в змозі пояснити.

– Не дивно, що взимку в нас так мало відвідувачів, – здригнувшись, додає готельний менеджер.

Я зиркаю на своїх супутників, і кутики моїх вуст то радісно підстрибують, то в'яло опускаються. Не кожен день я гуляю зі своєю найкращою подругою Вайолет Пармою *та* жалюгідним пристаркуватим менеджером готелю «Гранд Наутілус». Якось дивно мати справу з ними обома водночас.

– Ця колія вже геть непридатна, – пояснюю Вайолет. – Вона тепер радше як туристична атракція.

Потяг, старовинний паротяг «Бафусаїл», пихтить туди-сюди старою скельною колією в літні місяці, зупиняючись на своєму шляху в кількох напівзабутих поселеннях. Гадаю, туристи, які прибувають сюди в серпні в пошуках сонця, вважають його чудернацьким. Але *чудернацький* може завиграшки обернутися *хімерним*, щойно зміниться погода й опуститься зимова мряка. А втім, іноді потяг курсує в міжсезоння – наскільки це дозволяють обвали гірської породи і шалена негода. Ви й самі, певно, ще ті шаленці, якщо сідаєте в потяг у таку пору. Саме тому я тулюся до Вайолет, кутаючись від крижаного вітру в пальто і шарф, та бурмочу собі під ніс: «У мене недобре передчуття», поки ми чекаємо на прибуття старенького «Бафусаїла», що везе до містечка свого таємничого гостя.

– Ви справді не знаєте, хто це? – Вайолет причепилась до готельного менеджера. Вона не зважає на моє скигління і виймає з кишені паперовий пакетик з ірисками від місіс Копалини. – Цей особливий гість?

– Не знаю, – огризається містер Молюск, втупившись у неї жорсткими вусиками. – І взагалі

не розумію, яке *тобі* до того діло. Леді Кракен попросила мене бути посланцем від готелю «Гранд Наутілус». Герберт Лемон тут, щоби нести валізи й виконувати вказівки. Нагадай-но мені ще раз, дівча, яким тут вітром *ти*?

Вайолет стенає плечима.

– Може, я – потяговиглядачка, – відповідає вона з невинним личком, що їй геть не личить. – Я тут, щоб виглядати... потяг.

– Пфф! – пирхає містер Молюск. – Аякже! Ти прийшла сюди повітрішатися на нашого віп-гостя і, як завше, заважати Лемону виконувати його роботу. Але я тебе попереджаю, Вайолет Пармо, – Її Ледість наказала зустріти цю особливу персону за всіма канонами «Гранд Наутілуса», і ти цьому не завадиш.

І він пробує напустити серйозного вигляду, витираючи з вусиків залишки слинявих «пфф!».

– То це може бути хто завгодно? – здивовано перепитує Вайолет. – Навіть кінозірка! Чи відомий спортсмен або... – Вона захоплено закидає до рота іриску і пропонує пакетик мені. – ...Або таємнича особа з темним минулим, чия з'ява запалить нову пригоду!

Готельний менеджер роздратовано супиться і хляскає мене по руці.

– Ніяких солодоців на роботі! І жодних темних минулих чи пригод, затямили? Якби було по-моему... – ох, та що ж це за шум?

Стукіт, який ми чули раніше, став ще гучнішим.

– Схоже... – мені до горла підкочує явне відчуття нудоти, – схоже на чийсь кроки. На даху!

– Дурниці! – фиркає містер Молюск, здійнявши очі на скрипучий дерев'яний навіс, що розтягнувся над пероном. – Хто там ходитиме? Над нами. І буде йти до тої... діри? Хто так повільно й непевно постукуючи буде *хімерно* тягнути ноги, мов... мов...

Він сковтує.

– Зомбі? – припускаю, аж Молюск перелякано закликає.

Ми втрюх поволі здіймаємо очі на діру в кривлі перону, де гуляє вітер, і бачимо, як щось... хай що то є... наближається.

Гуп... гуп...

Гуп!

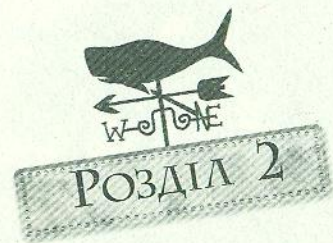
Просто біля діри звук обривається.

І нічого не відбувається.

– Може, це *таки* потяг-привид, – весело промовляє Вайолет і закидає в рота ще одну іриску. – Як захопливо!

– Та аякже! – містер Молюск опановує себе. – Певен, цьому є розумне пояснення...

І саме тієї миті, відчайдушно заревівши, з'являється привид!

«БАФУСАІЛ»

ЧИ ТО ПАК ПРОВАЛЮЄТЬСЯ КРІЗЬ ДІРУ в накритті, лунко гепнувши на перон. І ми бачимо, що це зовсім не привид, а...

– Мартин! – вигукую так, ніби знав це від самого початку.

І справді, на встеленому листям пероні борсається обшарпаний біло-сірий мартин. Він знову оглушливо верещить і люто дзьобає щось блакитне, туго обмотане довкола його лапок і крила.

– Бридота! – скрикує містер Молюск, задкуючи. – Мерзенна істота!

– Нічого він не мерзенний, – заперечує Вайолет. – Бідолаха *заплутався* у старому пакеті.